

DE SAMARITAANSE VROUW

De evangelielezing dit weekeinde gaat over de Samaritaanse vrouw. Uit dit verhaal van de evangelist blijkt opnieuw dat Jezus anders dacht en handelde dan zijn tijdgenoten, en waarschijnlijk ook anders dan wij. Jezus reist van Judea naar Galilea, maar om daar te komen moet hij door het land van de Samaritanen. De Joden hadden in het algemeen geen omgang met de Samaritanen. De reden hiervoor lag in de Babylonische ballingschap. In 586 v.Chr. verwoestten de Babyloniërs onder Nebukadnezar de tempel van Jeruzalem en werden de joden meegevoerd en in ballingschap gehouden. Hierbij was het gebruikelijk dat de overwinnaars de arme mensen met rust lieten en alleen de mensen in goeden doen wegvoerden en daarna in het overwonnen land andere volken binnenbrachten. Daardoor ontstond een mengvolk dat niet gauw in opstand kwam. Toen de 'echte' Joden later uit de ballingschap terugkeerden, gingen zij niet met dit mengvolk om. Vermenging met andere volken was voor de vrome Jood niet toegestaan. De meesten Joden staken daarom de Jordaan over om via een omweg van Judea naar Galilea te gaan en omgekeerd. Maar Jezus niet. Hij wil wél door Samaria zijn weg vervolgen.

Door de reis raakt Jezus vermoeid en gaat bij een bron zitten, de bron van Jacob. Het is heet en Jezus heeft dorst. Er komt een vrouw aan om water te putten. Het was in die tijd ongehoord dat een vrome Joodse man zo maar een gesprek begint met een vreemde vrouw en nog wel een Samaritaanse. Ook de vrouw is zeer verbaasd dat Jezus haar om water vraagt. In het gesprek dat volgt, zegt Jezus dat wie van het water drinkt dat Hij zal geven, bestemd is voor het eeuwig leven. De vrouw vraagt daarom aan Jezus haar dat water te geven. Maar Jezus vraagt haar haar man te roepen. De vrouw geeft toe dat ze geen man heeft. Jezus bevestigt dit en zegt dat ze meerdere mannen heeft gehad en dat de man van nu haar man niet is. De vrouw ziet nu in dat Jezus een profeet is en vertelt Hem dat ze gelooft in de Messias. Waarop Jezus zich aan haar bekend maakt en zegt: 'Dat ben Ik, die met u spreek'. Als de leerlingen van Jezus terugkomen van het boodschappen doen, staan ze verbaasd dat Jezus in gesprek is met een vrouw en ook nog een Samaritaanse. De vrouw intussen loopt naar de stad en vertelt dat ze iemand ontmoet heeft die alles van haar weet en mogelijk de Messias is. Vele Samaritanen geloven haar en komen naar Jezus toe en vragen Hem te blijven. Hij blijft er twee dagen en door Zijn woord komen ze tot geloof en ze zeggen tegen de vrouw: 'Niet langer geloven wij om wat gij gezegd hebt, want wij hebben Hem zelf gehoord en weten, dat Deze werkelijk de redder van de wereld is'.

Als Jood hield Jezus zich aan de Joodse wetten en was Jood met de Joden, maar Hij trok zich niets aan van onzinnige gebruiken die alleen door menselijke traditie in stand werden gehouden. Hij schaamde zich er niet voor om met 'de verkeerde mensen' om te gaan. Die had Hij lief en liet dat duidelijk merken. Zijn wij ook hiertoe in staat?

SV

Uit: Parochieblad St. Andreasparochie nr. 6, 23 febr. 2008